

Rolnummer 2508
Arrest nr. 115/2003 van 17 september 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 255, derde, vierde en vijfde lid, 483 en 518 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de rechters M. Bossuyt en L. François, waarnemend voorzitters, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen en J.-P. Snappe, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van rechter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 27 juni 2002 in zake de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt tegen het Vlaamse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 2 augustus 2002, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« A. Schendt artikel 483 van het W.I.B. 92 (artikel 372 W.I.B. 64) het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat deze bepaling de Administratie de bevoegdheid verleent het kadastraal inkomen van materieel en outillage vast te stellen zonder rekening te houden met artikel 486 W.I.B. 92 (artikel 375 W.I.B. 64) terwijl voor de vaststelling van het kadastraal inkomen van bebouwde en onbebouwde onroerende goederen, overeenkomstig de artikelen 477 en 479 W.I.B. 92 (artikelen 366 en 368 W.I.B. 64) rekening wordt gehouden met het referentietijdstip zoals bepaald in artikel 486 W.I.B. 92 (artikel 375 W.I.B. 64) ?

B. Schenden de artikelen 518 W.I.B. 92 (artikel 8, § 3, van de wet van 7 december 1988) zoals gewijzigd door artikel 29 van de wet van 28 december 1990 houdende verscheidene fiscale en niet fiscale bepalingen (*Belgisch Staatsblad* van 29 december 1990) en artikel 255, 3°, 4° en 5° W.I.B. 92, zoals gewijzigd door artikel 12 van het decreet van 19 december 1997 (*Belgisch Staatsblad* van 30 december 1997) het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat deze bepalingen de Administratie de bevoegdheid verlenen om voor de berekening van de onroerende voorheffing, de kadastrale inkomens van materieel en outillage te indexeren, zoals dat ook gebeurt voor gebouwde of ongebouwde onroerende goederen daar waar het om niet vergelijkbare situaties gaat die op dezelfde wijze worden behandeld, aangezien het kadastraal inkomen van materieel en outillage van een totaal andere aard is, en er ook geen verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel omdat het kadastraal inkomen van materieel en outillage niet is gebaseerd op de huurwaarden van 1975 en omdat er voor materieel en outillage geen aftrek van een forfait voor onderhouds- en herstellingskosten die de intrinsieke waardeverminderingen door veroudering neutraliseren, is voorzien ? »

Memories zijn ingediend door :

- n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt, met maatschappelijke zetel te 9230 Wetteren, Kalkensteenweg 21;
- de Ministerraad;
- de Waalse Regering;
- de Vlaamse Regering.

Memories van antwoord zijn ingediend door de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt en de Waalse Regering.

Op de openbare terechtzitting van 18 juni 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. L. De Meyere *loco* Mr. A. Verbist, advocaten bij de balie te Gent, voor de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt;

. Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

. G. Dekelver, auditeur-generaal van Financiën, voor de Ministerraad;

. Mr. F. Fogli *loco* Mr. M. Eloy, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en P. Martens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt diende een bezwaarschrift in tegen de aanslag in de onroerende voorheffing op het geïndexeerd inkomen van materieel en outillage (aanslagjaar 1999).

Nadat het bezwaarschrift werd afgewezen, vraagt zij de Rechtbank van eerste aanleg te Gent om de aanslag te vernietigen. Op haar verzoek stelt de Rechtbank, alvorens uitspraak te doen, de hiervoor aangehaalde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

A.1. Volgens de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat op het kadastraal inkomen van materieel en outillage geen verminderingscoëfficiënt wordt toegepast voor de berekening van de onroerende voorheffing, terwijl het kadastraal inkomen van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen fictief wordt teruggebracht tot op de datum van de laatste algemene perequatie, zijnde 1 januari 1975.

A.2. De Ministerraad verwijst naar de parlementaire voorbereiding van de bepaling die aan het verschil in behandeling ten grondslag ligt : gelet op de eigen aard van het materieel en de outillage werd geoordeeld dat het kadastraal inkomen ervan op een andere manier diende te worden vastgesteld dan het kadastraal inkomen van andere onroerende goederen.

A.3. Ook de Waalse Regering refereert aan de parlementaire voorbereiding. Zij leidt daaruit af dat het criterium van onderscheid dat is aangewend voor de berekening van het kadastraal inkomen met betrekking tot de verschillende onroerende goederen op een objectief element berust : het verschil in aard dat onbetwistbaar bestaat tussen materieel en outillage, enerzijds, en gebouwde of ongebouwde onroerende goederen, anderzijds. De in het geding zijnde norm zou tevens pertinent zijn ten opzichte van het nagestreefde doel en zou geen onevenredige gevolgen hebben.

De vaststelling van het kadastraal inkomen voor materieel en outillage volgens modaliteiten die identiek zijn met die welke worden aangewend voor gebouwde of ongebouwde onroerende goederen zou volgens de Waalse Regering leiden tot willekeurige of discriminerende situaties.

A.4. De Vlaamse Regering merkt allereerst op dat de vraag grondslag mist in zoverre zij ervan uitgaat dat bij de vaststelling van het kadastraal inkomen van materieel en outillage geen rekening zou worden gehouden met het referentietijdstip. Op grond van artikel 483, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992) wordt de aanschaffings- of beleggingswaarde van materieel en outillage aangekocht vóór 1 januari 1975, aangepast aan dat laatste prijsniveau.

Vervolgens verliest de verwijzende rechter volgens de Vlaamse Regering uit het oog dat de onderwaardering die voortvloeit uit de niet-perequatie van het kadastraal inkomen met ingang van het jaar 1991 ongedaan is gemaakt door elk kadastraal inkomen overeenkomstig artikel 518 van het W.I.B. 1992 aan te passen aan het indexcijfer van de consumptieprijsen, terwijl die aanpassing in het Vlaamse Gewest wat betreft het kadastraal inkomen van materieel en outillage met ingang van het aanslagjaar 1997 wordt gecompenseerd door een evenredige vrijstelling van de onroerende voorheffing, overeenkomstig artikel 255 van het W.I.B. 1992. Daaruit zou voortvloeien dat de ongelijke behandeling waarvan de verwijzende rechter uitgaat niet bestaat.

Dat neemt niet weg, zo vervolgt de Vlaamse Regering, dat er steeds een verschil bestaat in de berekening van het kadastraal inkomen van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen en van materieel en outillage, zij het dat dat verschil een veel beperkter draagwijdte heeft dan de verwijzende rechter aanneemt. Uit de formulering van de tweede prejudiciële vraag leidt de Vlaamse Regering af dat hier van vergelijkbare categorieën geen sprake is. In ieder geval zou die beperkte ongelijke behandeling verantwoord zijn in het licht van het gelijkheidsbeginsel. Aangezien voor de vaststelling van het kadastraal inkomen van materieel en outillage niet met referentiepercelen kan worden gewerkt, moet een andere maatstaf worden gehanteerd en die kan bezwaarlijk ergens anders worden gevonden dan bij de investeringswaarde. Bovendien zou de eigen aard van het inkomen toestaan dat verschillende methodes worden gehanteerd om een objectieve belastbare grondslag vast te stellen.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

A.5. Volgens de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt is het kadastraal inkomen van materieel en outillage fundamenteel verschillend van het kadastraal inkomen van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen. Het laatste wordt bepaald op grond van de huurwaarde van die goederen op 1 januari 1975, terwijl het eerste wordt bepaald op grond van de aanschaffings- of beleggingswaarde als nieuw. Er zou derhalve een nagenoeg permanente perequatie zijn voor iedere nieuwe investering in materieel en outillage, terwijl voor de andere onroerende goederen steeds de huurwaarde op 1 januari 1975 in acht wordt genomen. Een uniforme toepassing van indexatie- of verhogingscoëfficiënten op alle kadastrale inkomens zou in het licht van het gelijkheidsbeginsel slechts verantwoord zijn indien alle kadastrale inkomens de weerslag vormen van een toestand op eenzelfde tijdstip. Voor materieel en outillage aangeschaft na 1 januari 1975, zou de nieuwwaarde bij aanschaf derhalve eerst moeten worden teruggebracht tot de toestand op dat referentietijdstip.

Een tweede onderscheid bestaat volgens dezelfde partij erin dat voor het kadastraal inkomen van de gebouwde en ongebouwde onroerende goederen rekening wordt gehouden met een forfait voor onderhouds- en herstellingskosten, terwijl voor het kadastraal inkomen van materieel en outillage van een gebruikswaarde wordt uitgegaan. Aangezien de jaarlijks afnemende waarde van materieel en outillage niet kan worden tegengegaan, is het logisch dat er geen aftrek voor onderhouds- en herstellingswerken wordt toegestaan en dat het kadastraal inkomen integendeel wordt opgewaardeerd naar gelang van de opeenvolgende veranderingen. Dat fundamenteel onderscheid in de wijze waarop het kadastraal inkomen wordt bepaald zou tot gevolg hebben dat de indexering van dat inkomen, die voor andere onroerende goederen verantwoord zou kunnen zijn, voor materieel en

outillage niet te verantwoorden valt. Het zou onlogisch zijn dat aan goederen waarvan wordt aangenomen dat ze een jaarlijks dalende gebruikswaarde hebben, toch ieder jaar een hoger kadastraal inkomen wordt toegekend.

Ten slotte zou volgens de belastingplichtige vennootschap het percentage van 5,3 pct. dat op de gebruikswaarde wordt toegepast al rekening houden met de verwachte inflatie, aangezien die kapitalisatievoet een weerspiegeling is van de marktrente die naar gelang van de verwachte prijsstijgingen is bepaald. Het zou niet verantwoord zijn daarnaast nog een indexering toe te passen.

A.6. Volgens de Ministerraad kan artikel 518 van het W.I.B. 1992 niet los worden gezien van artikel 255 van hetzelfde Wetboek. Artikel 518 voorziet in de indexering van het kadastraal inkomen. Artikel 255 gaat uit van het geïndexeerd kadastraal inkomen als heffingsgrondslag voor de belasting en voorziet in een reducerende aanslagvoet die eveneens gekoppeld is aan de index. Die werkwijze wordt niet gevolgd voor de bepaling van de onroerende voorheffing op gebouwde en ongebouwde goederen. De prejudiciële vraag zou derhalve ten onrechte ervan uitgaan dat de onroerende voorheffing voor gebouwde en ongebouwde onroerende goederen en voor materieel en outillage op dezelfde manier wordt berekend.

A.7. De Vlaamse Regering komt tot dezelfde vaststelling, die tot gevolg heeft dat de prejudiciële vraag grondslag mist. Zij wijst evenwel erop dat de indexering van het kadastraal inkomen van materieel en outillage niet helemaal ongedaan is gemaakt door de decreetgever aangezien zij werd bevroren op het niveau van 1997, terwijl de indexering in 1991 was begonnen. Die beperking beoogde een « terugval in belastingen » te vermijden, niet alleen voor het Gewest, maar ook voor de gemeentelijke en provinciale opcentiemen op de onroerende voorheffing.

A.8. Naar het oordeel van de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt kan de belastingvrijstelling van het Vlaamse Gewest geen afdoende verantwoording bieden om te betwisten dat het grondwettelijk vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is. Bovendien zou een gebrek aan financiële middelen om een discriminatie ongedaan te maken onaanvaardbaar zijn als verantwoording voor de overblijvende ongelijkheid. Een budgettair probleem mag immers niet zonder aanvaardbare reden op een deel van de bevolking worden verhaald.

A.9. Volgens de Waalse Regering gaat de vraag uit van een onjuist postulaat. Er zou immers geen verschil in aard zijn tussen het kadastraal inkomen van materieel en outillage en dat van gebouwde of ongebouwde onroerende goederen. Het gaat om hetzelfde inkomen, dat als grondslag dient voor het bepalen van de belastbare inkomsten en van de onroerende voorheffing. Enkel de aard van de goederen is verschillend en verantwoordt een verschillende berekeningswijze van het kadastraal inkomen van die goederen.

De Waalse Regering herinnert ook aan de doelstelling van de indexering, die erin bestaat de kadastrale inkomens te herwaarderen, in afwachting van een kadastrale perequatie. Een dergelijke algemene perequatie van de kadastrale inkomens, bedoeld in artikel 487 van het W.I.B. 1992, betreft zowel de kadastrale inkomens van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen als die van materieel en outillage. Het zou bijgevolg logisch en consequent zijn de kadastrale inkomens op eenvormige wijze te indexeren.

Ten slotte betwist de Waalse Regering het laatste argument van de n.v. Konstruktiewerkhuizen Van Landuyt (A.5, derde alinea) : het percentage van 5,3 pct. zou geen verband houden met de inflatie maar enkel dienen om het kadastraal inkomen forfaitair te bepalen.

- B -

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de bepaling van het kadastraal inkomen van materieel en outillage (eerste vraag) en op de berekening van de daarop voor het aanslagjaar 1999 verschuldigde onroerende voorheffing (tweede vraag). In de eerste vraag wordt een verschil in behandeling aan de orde gesteld; de tweede vraag betreft een gelijke behandeling.

B.2. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.3. Het behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof zich uit te spreken over de wijze waarop de wetgever twee categorieën van goederen verschillend heeft belast. Opdat het Hof zich kan uitspreken binnen de perken van zijn bevoegdheden, moeten de vragen worden gelezen als een vergelijking van de fiscale situatie van twee categorieën van personen : de personen die onroerende voorheffing moeten betalen berekend op het kadastraal inkomen van het materieel en de outillage die door de aard of bestemming ervan onroerende goederen zijn, en de personen die dezelfde belasting moeten betalen op het kadastraal inkomen van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen.

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.4. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden doordat voor het bepalen van het kadastraal inkomen van materieel en outillage geen rekening wordt gehouden met het referentietijdstip bedoeld in artikel 486 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992), terwijl daarmee voor het bepalen van het kadastraal inkomen van andere onroerende goederen wel rekening wordt gehouden.

B.5.1. Krachtens artikel 471 van het W.I.B. 1992 wordt een kadastraal inkomen vastgesteld voor alle gebouwde of ongebouwde onroerende goederen, alsmede voor het materieel en de outillage die onroerend zijn van nature of door hun bestemming. Onder kadastraal inkomen wordt verstaan het gemiddeld normaal netto-inkomen van één jaar.

B.5.2. Voor de gebouwde onroerende goederen wordt het kadastraal inkomen in beginsel vastgesteld op grond van de normale netto-huurwaarden op het in artikel 486 van het W.I.B. 1992 bepaalde referentietijdstip. Wanneer het niet op die wijze kan worden vastgesteld, of indien het moet worden vastgesteld of herzien buiten de algemene perequatie, kan het kadastraal inkomen eveneens worden bepaald door vergelijking met soortgelijke gebouwde percelen (artikel 477 van het W.I.B. 1992). Wanneer geen gepast referentieperceel voorhanden is, wordt het kadastraal inkomen berekend door het tarief van 5,3 pct. toe te passen op de normale verkoopwaarde van het perceel op het referentietijdstip bepaald in artikel 486 (artikel 478 van het W.I.B. 1992).

Voor de ongebouwde onroerende goederen wordt het kadastraal inkomen in beginsel bepaald door vergelijking met het kadastraal inkomen per hectare, vastgesteld voor de bouwlanden, hooilanden, weilanden en moestuinen, op grond van de normale netto-huurwaarden op het referentietijdstip bepaald in artikel 486 (artikel 479 van het W.I.B. 1992).

Het referentietijdstip is de eerste januari van het jaar vóór datgene waarin de ingevolge een algemene perequatie vastgestelde kadastrale inkomens van kracht worden (artikel 486 van het W.I.B. 1992).

B.5.3. Het kadastraal inkomen van het materieel en de outillage wordt in beginsel berekend op de gebruikswaarde ervan. Die wordt verondersteld gelijk te zijn aan dertig percent van de aanschaffings- of beleggingswaarde als nieuw, eventueel vermeerderd met de kosten der opeenvolgende veranderingen. Het kadastraal inkomen bedraagt 5,3 pct. van de gebruikswaarde (artikel 483 van het W.I.B. 1992).

B.6. Wanneer de fiscale wetgever regels vaststelt om het kadastraal inkomen te bepalen, dient hij daartoe criteria van onderscheid te gebruiken die objectief en redelijk verantwoord zijn. Die berekeningsregels moeten gelijk zijn voor alle goederen die zich ten aanzien van de maatregel en het nagestreefde doel in een soortgelijke situatie bevinden, met dit voorbehoud dat de fiscale wetgever mogelijkerwijs de diversiteit van de individuele situaties enkel in aanmerking kan nemen door gebruik te maken van categorieën die noodzakelijkerwijs slechts bij benadering met de werkelijkheid overeenstemmen.

B.7. De verschillende bepaling van het kadastraal inkomen van materieel en outillage werd bij de invoering ervan als volgt toegelicht :

« Het materieel en de outillering zijn uiterst ingewikkeld en verscheiden : ze evolueren voortdurend. Tussen verscheidene tuigen die deel uitmaken van het materieel en de outillering kunnen er verschillen bestaan die schijnbaar uiterst gering zijn en toch een diepe weerslag hebben op de waarde. De toegepaste werkmethode van de schatting door vergelijking, welke ideaal is ingeval er talrijke en onbetwistbare vergelijkingspunten zijn, zal hier geen algemene regel uitmaken en men zal er slechts zijn toevlucht toe nemen in geval van onmogelijkheid anders te handelen.

[...]

Rekening gehouden met de gans bijzondere regelen welke aldus aan hun schatting ten grondslag liggen, onderscheiden de kadastrale inkomens van het materieel en de outillering zich duidelijk van deze der gebouwde of ongebouwde onroerende goederen : deze laatsten zijn gesteund op de huurmarkt der onroerende goederen terwijl de eersten geenszins ermee in verband staan. » (*Parl. St.*, Senaat, 1954-1955, nr. 205, p. 9)

B.8. Aangezien de onroerende goederen waarvan het Hof gevraagd wordt ze te vergelijken zich niet tot dezelfde evaluatiemethodes lenen, moet de wetgever verschillende criteria gebruiken voor het vaststellen van het respectief kadastraal inkomen ervan.

Hij kan tevens, zonder het gelijkheidsbeginsel te schenden, wegens de verschillende aard van die onroerende goederen bepalen dat voor de ene categorie rekening wordt gehouden met een referentietijdstip, en voor de andere categorie niet.

B.9. De prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.10. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden doordat, voor de berekening van de onroerende voorheffing, de kadastrale inkomens zonder onderscheid worden geïndexeerd, terwijl het kadastraal inkomen van materieel en outillage van een gans andere aard zou zijn dan het kadastraal inkomen van andere onroerende goederen.

B.11. Krachtens artikel 255 van het W.I.B. 1992, zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest, bedraagt de onroerende voorheffing 2,5 pct. van het kadastraal inkomen voor materieel en outillage en 1,25 pct. van het kadastraal inkomen voor andere onroerende goederen.

Onder kadastraal inkomen wordt verstaan het kadastraal inkomen aangepast aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk (artikel 518 van het W.I.B. 1992).

Het tarief van de onroerende voorheffing voor materieel en outillage wordt in het Vlaamse Gewest evenwel vermenigvuldigd met een coëfficiënt die wordt verkregen door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar 1996 te delen door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar dat het jaar van de inkomsten voorafgaat (artikel 255, derde en vierde lid, van het W.I.B. 1992).

B.12. Het behoort tot de bevoegdheid van de wetgever, behoudens kennelijk onredelijke beoordeling, om te bepalen of de heffingsgrondslag van de onroerende voorheffing wordt geïndexeerd. Hij dient daarbij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet na te leven.

B.13. De indexering van de kadastrale inkomens werd ingevoerd door artikel 29 van de wet van 28 december 1990 betreffende verscheidene fiscale en niet-fiscale bepalingen. Door dezelfde wet werd de kadastrale perequatie ten minste tot in 1995 uitgesteld. Overeenkomstig artikel 32, § 9, eerste lid, van dezelfde wet, treedt de indexering van de kadastrale inkomens in werking met ingang van het aanslagjaar 1991 wat de onroerende voorheffing betreft. Artikel 32, § 9, tweede lid, van dezelfde wet bepaalt dat artikel 29 ophoudt van toepassing te

zijn vanaf de inwerkingtreding van de volgende algemene perequatie van de kadastrale inkomens.

B.14. Het kadastraal inkomen van materieel en outillage verschilt van dat van de andere onroerende goederen doordat het in beginsel wordt vastgesteld op grond van de aanschaffings- of beleggingswaarde als nieuw en niet op grond van die waarde op het in artikel 486 van het W.I.B. 1992 bepaalde referentietijdstip.

B.15. Hoewel de indexering vooral lijkt te zijn ingegeven door de bekommernis van de wetgever om het kadastraal inkomen van de gebouwde en ongebouwde onroerende goederen, dat op grond van de waarde van die goederen op 1 januari 1975 wordt vastgesteld, aan de evolutie van de consumptieprijzen aan te passen, vertolkt die maatregel, doordat hij wordt toegepast zonder een onderscheid te maken naar gelang van de aard van de onroerende goederen, de wil van de wetgever om een gelijkwaardige aanpassing te laten gelden, om budgettaire of andere redenen, voor de heffingsgrondslag inzake materieel en outillage.

Nu niet blijkt dat de indexering van het kadastraal inkomen van materieel en outillage onevenredige gevolgen doet ontstaan, kan de wetgever, door het aannemen van de in het geding zijnde bepaling, niet worden geacht een discriminerende maatregel te hebben genomen.

B.16. Weliswaar besliste de Vlaamse decreetgever in 1997 de gevolgen van de indexering voor dat materieel en die outillage te milderen en paste hij op het percentage van de onroerende voorheffing verschuldigd voor die goederen een coëfficiënt toe, die wordt verkregen door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar 1996 te delen door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar dat het jaar van de inkomsten voorafgaat (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 1997-1998, nr. 788/1, pp. 3 en 4, en nr. 788/9, p. 4), doch die maatregel is de uiting van een andere opvatting, namelijk die van een andere overheid, en kan als zodanig de federale maatregel van indexering zijn verantwoording niet ontnemen.

B.17. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 255, derde, vierde en vijfde lid, 483 en 518 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 september 2003.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

L. Potoms

M. Bossuyt